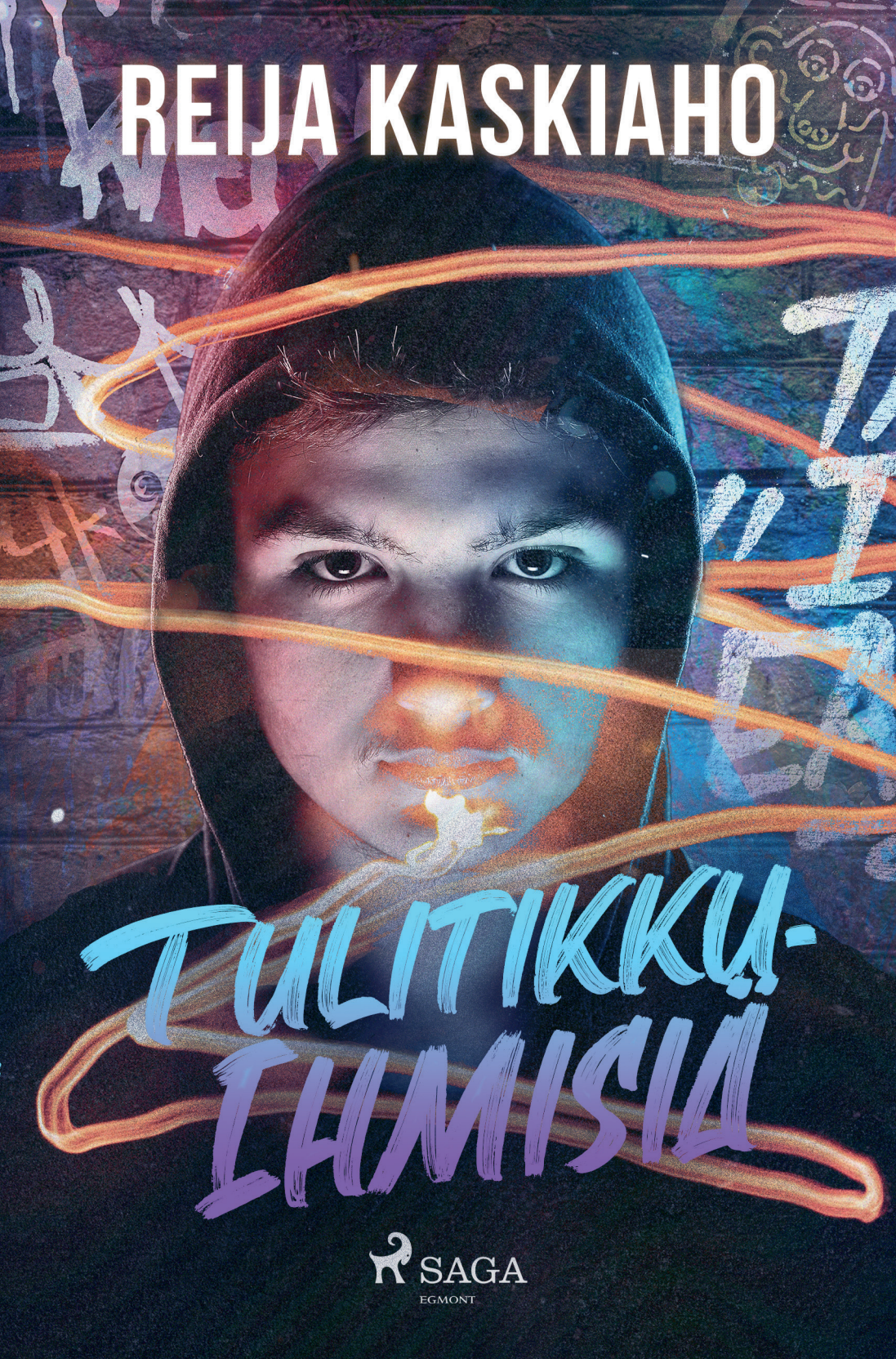

REIJA KASKIAHO

TULITIKKI-
IHMISIA

 SAGA
EGMONT

Tulitikkuihmisiä

Reija Kaskiaho

Tulitikkuihmissiä

SAGA Egmont

Tulitikkuihmisiä

Cover image: Shutterstock, Pexels, Unsplash, Pixabay, Adobe Stock.
Copyright ©2001, 2023 Reija Kaskiaho and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727119199

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

ENSIMMÄINEN LUKU

Teemu suoristi silmälasejaan ja niisti äänekkäästi. Ilmeisesti kaikki eturivissä istuvat eivät kuulleet, kun kääntyivät katsomaan. Teemu virnisti ja turisti entistä kuuluvammin. Uusintanenänniisto sai opettajankin pyörähtämään taulultaan takanurkkaan päin.

– Teemu Varala! Tuo häiritseminen loppuu nyt, täällä on oppilaita, jotka haluavat keskittyä.

Teemu nyökytteli ymmärtäväisesti opettajalle, ei voinut vähempää kiinnostaa. Pate heitti Teemun pulpetille ruutuvihkosta repäistyn paperilappusen. ”Jeesus tulee. Ja menee.” Teemu alkoi nauraa, Patella oli pakkomielle lähetellä Teemulle Jeesus-aiheisia viestejä. Opettaja ryhtyi tuijottamaan Patenkin alkaessa pärskähdellä Teemun lähettämän ”Kiireinen mies” -lapun kanssa.

– Niin, kun oli tässä Paten kanssa hieman ongelmia tuon Jeesuksen paluun kanssa maanpinnalle, että milloinkohan sitä osaisi alkaa valmistautua Tulevaan?

Uskonnonlehtori Anneli Rajamaan hevosennaama venähti. –
Että mitä?

– Että näinköhän sitä ehtii syömässä käydä, ennen kuin...
Teemu viittilöi kohti taivasta autuas ilme naamallaan.

Käytävälle asti kuului, kun opettaja valitti poikien käytöstä
eturiviläisten myönnellessä mukana. Pate koputti vielä luokan
oveen.

– Eihän sillä muuten väliä olisikaan, mutta kun yksi Jehovan
todistaja sanoi eilen, että kaikki taivaspaikat on varattu. Ajateltiin
vaan, että sitten, kun se Jeesus lähtee takasin päin, oltais päästy
imussa jonon ohi.

Teemu torui Patea ulkona. – Ei saisi pilkata kenenkään
uskonnollista vakaumusta.

Pate vilkaisi kaveriaan pahoitellen.

– Enpä ajatellut. Anteeksi.

– Syntisi ovat anteeksi annetut, Teemu siunasi Paten laskien
kätensä tämän pään päälle.

Teemu heitti repun sängylleen muun rojun joukkoon. Äiti
ilmestyi keittiön ovelle.

– Mitä ruokaa?

– Hernekeittoa.

– Taas.

– Miten koulussa meni?

– Oikein hyvin, Teemu kaivoi lapun taskustaan, – terveisiä
perseestä.

Äiti tuijotti lappua. – Jeesus tulee ja menee, mikä tämä on?

Teemu etsi opettajan suttaaman muistutuksen takataskun
pohjalta.

– Pojat on olleet taas uskonnollisella asialla. Keksisitte välillä jotain muuta, tämä alkaa olla vanha juttu.

– Joo joo, Teemu meni huoneeseensa, – jos puhelin soi, en ole kotona. Ellei se ole Pate!

Teemu tyrkkäsi ikkunansa auki ja sytytti jointin. Äiti ei ollut ikinä huomannut mitään. Tai sitten oli, muttei ollut viitsinyt sanoa mitään. Äiti oli joissain asioissa hieman vapaamielinen, 60-luvun kasvatti. Teemu pidätteli savua keuhkoissaan, kurkkua kirveli ja pää alkoi tuntua mukavan raskaalta. Teemu leijui jonnekin äitinsä nuoruuteen, kuvitteli itselleen kukkahousut ja pitkät likaiset hiukset heilumaan Velvet Undergroundin tahtiin. Hän rakasteli amfetamiinipäissään niityllä pienen kukkaistytönsä kanssa. Tyttö letitti hellin käsin hänen tukkaansa miljoonille leteille. Tuhannet soinnut soivat samanaikaisesti heidän päässään. He olivat rakkaus. He olivat Jumala. He...

– Puhelimeen!

Perkele. Teemu kompuroi pää sekaisin sängyltään eteiseen.

– Ajattelit sitten soittaa nyt.

Pate nauroi räkäisesti. – Niin tein, ethän vaan ollut ehtinyt sytyttää? se ilakoi. – Palaa maanpinnalle, tuli keikka.

– Monelta?

– Yheksältä. Tomppa ajaa, tullaan kahdeksan jälkeen hakemaan.

– Selvä.

– Näin on.

Teemu retkahti keittiönpöydän ääreen. Äiti lappoi hernekeittoa Arabian kukkalautasille.

– Ei noita lautasia, tulee kesäkeitto mieleen. Yäk.

– Mikä vika kesäkeitossa on?

– Lapsuusmuistoja, silloin Korkeasaarella. Oli pakko syödä sitä paskaa.

– Älä kiroile. Ja kuka sitä muka syömään pakotti?

– Sinä.

Äiti ei vaihtanut lautasia. Keiton maku oli kaukana Korkeasaaren eläimentuoksuisesta litkusta.

– Ota leipää, täyttää paremmin, äiti tyrkytti ruispalasia.

– En. Tämänpäivän protestina minä poikotoin tummaa leipää, Teemu julisti.

– Herranjumala sinun kanssasi.

– Älä pilkkaa. Vanha juttu, ite sanoit.

Mummon vanha kaappikello takoi seitsemää. Oikeasti kello oli ukin peruja. Mummon kelloksi Teemu oli sen ristinyt kuultuaan ikivihreän radiosta. Kunnia mummun muistolle.

– Tarvii kohta lähteä.

– Ja läksyt on tietysti tehty niin kuin aina?

– Niinkuin.

Teemu pukeutui tummiin vaatteisiin. Pipa päässään hän käänteli uusimman Playboyn sivuja. Keskiaukeaman punatukkainen nainen hymyili houkuttelevasti. Nainen muistutti Teemun kukkaistyttyä. Viaton, valoisa ja luonnollinen.

Tompan läpimätä Taunus korisi ulkona, Teemu riipi takin päälleen käytävässä. Pipa kutitti ilkeästi otsaa. Äiti oli ostanut villaisen, kun se on niin lämmin.

– Terve.

– Moi. Taas mennään.

Tomppa oli hiljaa, sitä jännitti, Teemu tiesi. Tämä olisi kuitenkin helppo homma verrattuna joihinkin edellisiin. Ja he tarvitsivat kipeästi myytävää tavaraa. Rahat alkoivat olla lopussa.

Tomppa ajoi lopun matkaa valot sammutettuina. Paikka löytyi helposti. Teemun oli tarkoitus jäädä vahtiin ja Paten murtautua sisään Tompan kanssa. Mutta Pate ei ehtinyt edes rikkoa ikkunaa, kun poliisien sireenit alkoivat huutaa. Hetken päästä pojat istuivat virkavallan kyydissä.

- Miten helvetissä ne tiesi?
- Onneks tulivat liian aikaisin.
- Nyt ei kovin moni selitys auta... Tai voisihan sitä yrittää vedota tilapäiseen mielenhäiriöön, Pate keventeli. Erinäisistä syistä kukaan ei nauranut. Tomppa lähes itki.
- Ei se nyt noin huono vitsi ollut, Pate yritti vielä.

Turpea rikospoliisi yritti tiukata Teemulta tietoja. Teemu ei tiennyt mitään. Rantalainen huokaili turhautuneena, sen kaksoisleuassa oli suuri tumma luomi, josta kasvoi karvaa. Teemu joutui pidättelemään oksennusta.

- Miten te tiesitte tulla juuri sinne kyttämään, Teemu halusi tietää. Hän onnitteli itseään verbivalinnastaan.
- Jotkut rikostoverit eivät ole aina lojaaleja toisiaan kohtaan, Karvaluomi selitti kuin lapselle, – varsinkaan, jos on kyse oman nahkansa pelastamisesta.

Hällärit soivat Teemun päässä. Tomppa, se saasta. Teemu muisti Tompan hiljaisuuden. Oli tainnut omatunto kolkuttaa poikaa pahemman kerran. Se luopio oli ajanut heidät Paten kanssa suoraan ansaan. Omalla autollaan.

Äiti odotti hymyilevänä Teemua aulassa.

- Mitenkäs se on herran ilta mennyt?
- Se halusi ärsyttää. Olisi huutanut ja kironnut, edes kerran.
- Oikein hyvin on mennyt. Mitä on iltapalaksi?
- Kesäkeittoa.

Teemu riiputti päättään. Häntä muka hävetti, äidin takia. Äiti tempoi menemään kotiovelle sellaista vauhtia, ettei perässä kestänyt.

- Oota nyt. Helkkari.
- Juu, nyt tässä vasta alkaa aikaa ollakin odottamiseen.

Etenkin herralla, kun istuu kaksi viikkoa kotiaarestissa.

- No huh huh.
- Älä muuta sano.

En sano, en. Teemu päätti olla sanomatta enää ikinä mitään kenellekään. Paitsi Patelle. Ja Tomppalle. Hänelle Teemulla oli oikein erityistä asiaa. Ystävällistä sellaista.

Teemu piirsi Tompan hirttosilmukkaan neliöjuuren alle. Opettaja ei ymmärtänyt vitsiä, ja vastaus oli väärä, lehtorin mielestä laskun tulos ei voi olla ”Tomppa on yhtä kuin kuollut”.

– Pojat jäävät sitten tunnin jälkeen tukiopetukseen. Nämä asiat tulevat kokeeseen.

– Ikävä tilanne, mutta kotiaarestini pakottaa minut huoneeseeni heti kolmen jälkeen.

- Ja minulla on gynekologi puoli neljältä, Pate muisti.

Matematiikan opettaja oli huumorituulella. Antoi pojille vain tunnin jälki-istuntoa. Huomiseksi, että saavat asiansa hoidettua. Gynekologit ja muut.

- Ihme homo, Pate mumisi nurkassaan.
- Sehän on nainen, Teemu tiesi.
- Entäs sitte. Molempi pahempi.

Homo, Teemu tiesi erään mainitun. Heikin. Se kulki joka paikassa hame päällä, keskellä kaupunkia. Eikä sen poikaystävä hävennyt yhtään. Heikki ja Jonne. Teemu ihaili sellaista

Teemu ja Pate käyttävät huumeita ja nujakoivat koulussa minkä ehtivät. Kun Teemun siskopuoli Marjaana alkaa kaveerata poikien kanssa, hänkin jää koukkuun. Paten asunnossa nuoret vetävät päänsä sekaisin aikuisten puuttumatta peliin, ja päihkeitä kuluu aina suonensisäisistä huumeista pillereihin ja hasikseen.

Pysäyttävä nuortenromaani kuvaa tarkkanäköisesti, kuinka huumeet valtaavat alaa nuorten elämästä lähipiirin huomaamatta. Mutta Teemun ja Paten arjen kuvauksessa pilkkahtelee myös valoa. Minne nuorten rosoinen polku lopulta johtaa?

Reija Kaskiaho on helsinkiläinen nuortenkirjailija, joka tarttuu rohkeasti nuoria koskettaviin, joskus vakaviinkin aiheisiin.